

## § 6.

For Sags- og Procesomkostninger saavel som for Erstatningsbeløb, der ere idømte nogen paa Grund af et Dagblads eller Ugeblads Indhold, kan der søges Fyldestgjørelse ved Eksekution i Indtægterne af Bladet uden Hensyn til, hvo der ellers maatte have Krav paa disse. Fogden har at træffe de fornødne Foranstaltninger, for at Bladets Indtægter kunne komme Eksekutionens Nebvirent til Gode, og han er berettiget til at forlange af alle ved Bladet Ansatte, at de skulle meddele de i saa Henseende nødvendige Oplysninger under det i Loven af 25de Marts 1872 § 167 bestemte Ansvar.

## § 7.

Ligeledes skal der for Bøder, idømte paa Grund af Indholdet af et Dagblad eller Ugeblad, saavel som for Bøder efter denne Lovs § 4 kunne søges Fyldestgjørelse ved Eksekution i Bladets Indtægter, uden Hensyn til hvo der ellers maatte have Krav paa disse, dersom det Offentlige foretrækker dette fremfor at gjøre Bodedommen gjældende mod den Domte paa sædvanlig Maade.

## Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Medens det tidligere havde været almindeligt, at Blade ikke angav den virkelige Redaktør som Ansvarhavende, er det i indvarende Aar blevet temmelig hyppigt, at der paa Blade angives som Ansvarhavende en dertil lejet Person, som imod et ringe vederlag undertaster sig den Risiko af Straf, som er forbunden med at bære Ansvar for Bladets Indhold, og denne Trafik er selvfølgelig især blevet brugt af de Blade, der daglig overstride Grændsen for det Strafbare eller dog gaa denne Grændse saa nær som muligt. Det Forargelige i dette Misbrug behøver ikke nærmere at paavises. Ikke blot er det stridende imod alle ellers antagne Strafferets-Grundsætninger, at de virkelige Ophavsmand til Forbrydelser kunne lide Andre til at lide Straf, derunder endog betydeligere legemlig Straf, for sig, medens de virkelige Skyldige bag disses Ryg ustraffet haane Loven, men de særlige Grundsætninger, som gjøres gjældende ved Bestemmelsen af Ansvar for Presseforsejler, latterliggøres og forvrænges herved. Thi naar vor Lovgivning, ligesom mange andre Lovgivinger, tillader Anonymitet overfor Ansvar efter Presseloven og desaaefter lægger Ansvar for Indholdet af et trykt Skrift paa Udgiveren (Redaktøren) uden at efterspore Forfatteren, hvis denne ikke selv navngiver sig, har Tanken hermed været at lægge Ansvar paa den, der bestemmer, hvad der skal optages i det trykte Skrift og saaledes optræder som Publilant deraf, og under denne Forudsætning har man troet at kunne tillade Forfatterens Anonymitet. Men det

har ingenfinde været Meningens med Bestemmelserne i Lov om Presens Brug af 3die Januar 1851 § 3, at Ansvar overfor Presse-loven skulde gjøres illusorisk derved, at den virkelige Udgiver (Redaktør) af et Blad lejer en Arbejdsmand eller en anden lignende Person til at sætte sit Navn paa Bladet som Ansvarhavende, og saaledes selv unddrager sig og dergjennem ogsaa Forfatteren for alt Ansvar.

Medens den ovenfor paapegede Mislighed under almindelige Forhold ikke vilde kræve en saa hurtig Afhjælpning, at jo den almindelige Lovgivnings langsomme Gang kunde afventes i saa Henseende, har det stillet sig anderledes, saaledes som Forholdene i den senere Tid have udviklet sig, hvor en Del af Pressen daglig har bestræbt sig for at ophidsje Befolkningen imod Regjeringen og Myndighederne og forffjellige Klasser og Dele af Samfundet mod hverandre samt paa mange andre Maader har overtraadt Lovgivningens Bestemmelser. Erfaringen har noksom vist, hvilke farlige Følger for den offentlige Fred og Orden en sliq ophidsjende og al Autoritet undergravende Agitation har (London, Chicago, Belgien, Amsterdam). Regjeringen kunde derfor ikke forsvare vedblivende roligt at se paa, at en saadan farlig og samfundsopløsende Agitation foregaaer uden at Ansvar for denne Virksomhed kan gjøres gjældende imod dem, der ere de virkelige Ophavsmand, idet man kun henvises til at holde sig til Straamænd, hvis Afstraffelse er uden Betydning som Middell til at hæmme Forbrydelserne og som derhos ere aldeles